

[Chr. Madsen.]

foreningen havde modsat sig forhandling i underorganisationerne — når man i underorganisationerne var blevet enig med arbejdsgiverne, havde Arbejdsgiverforeningen mulighed for at stryge denne enighed, lade være med at tage hensyn til de overenskomster, som man havde underskrevet — og at man forlangte, at arbejdsgivernes underorganisationer overhovedet ikke måtte deltage i forhandlingerne. Så er princippet i loven brudt, og så bør man se på, om der ikke skal foretages ændringer, når noget sådant kan gennemføres.

Den højtærede arbejdsminister udlægger mit første indlæg på den måde, at jeg skulle mene, at arbejdsgiverne ikke skal have lov til at foretage de økonomiske beregninger, som de nu engang skal foretage i en overenskomstsituation. Det har jeg ikke talt om. Jeg har ikke bestridt, at de har lov til det. Jeg har sagt, at arbejdsgiverne har tilladt sig og tillader sig at indføre samfundsøkonomiske betragtninger i overenskomstsituationen. Hvorfra har de den adgang? Hvilken berettigelse har de til at indføre deres beregninger under samfundsøkonomiske betragtninger? Hvilke muligheder har de derfor? Hvis arbejdsgiverne bliver ved med det lige til det sidste, og hvis noget sådant bliver indføjet i mæglingsforslaget, så, sagde jeg, ligger deri en indirekte opfordring for det høje folketing til at gribe ind, og det gør der, hvis det er sådan, at man kan få andre og måske folketinget til at tro på, at de økonomiske betragtninger, arbejdsgiverne er kommet med, skulle være samfundsøkonomiske. Det var altså hensigten med mine bemærkninger.

Hvad angår spørgsmålet om den kvalificerede majoritet på 75 pct., drager arbejdsministeren i tvivl, at man diskuterer den sag i organisationerne. Jeg kan betro arbejdsministeren, at man i mange, mange forbund, fra kongres til kongres, beskæftiger sig med spørgsmålet om den kvalificerede majoritet; det har man gjort lige fra Staunings dage, og man vil antagelig fortsætte med det, indtil paragraffen bliver ændret. Jeg har hver gang sagt, at det i høj grad er udemokratisk at opretholde en sådan kvotient. Jeg har også sagt, at det medvirker til at underminere medlemmernes medbestemmelsesret, og vi har den

opfattelse, at der bør laves om på denne bestemmelse.

Den højtærede arbejdsminister var ligeledes inde på, at organisationer ikke har mulighed for at stemme over andre organisationers lønforhold, og nævnte så de 8 forskellige grupper. Alene deraf fremgår det, at mange organisationer kommer til at stemme sammen med andre organisationer, og de organisationer, der har overvægt, vil naturligvis komme til at bestemme for gruppen som helhed. Jeg ved, at mit eget forbund, Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund, er opstillet i de fleste af grupperne, og de steder, hvor vi har stor majoritet, har vi selvfølgelig den største indflydelse på vedkommende gruppes afstemningsforhold.

Og lad mig så endelig sige noget om den faglige voldgiftsret. Den højtærede arbejdsminister bemærkede, at man i 1908 var enig om, at den faglige voldgiftsret skulle bestå som en faglig højesteret, og spurgte så: hvordan skal man sammensætte en appelinstans, hvordan skal en sådan domstol være? Ja, jeg tør ikke på forhånd sige, hvordan den skal være, men jeg kunne tænke mig, at den kunne være både en juridisk og en faglig domstol, hvortil man kunne appellere sagerne. Jeg mener, at det er helt forkert at køre videre efter de gamle principper. Ifølge de tal, som blev opgjort for nogle år siden over 20 års virksomhed i den faste voldgiftsret, er arbejderne blevet idømt bøder på over 4 mill. kr., mens arbejdsgiverne kun er idømt bøder på omkring 400 000-500 000 kr. Det viser jo et skævt billede, som der må være mulighed for at ændre.

Det, der for mig står som det vigtigste, er, at der siden 1908 mellem arbejdsgiverne og arbejderne er kommet mange andre ting, som man skal tage stilling til ude på arbejdspladserne, og at man, når det nye kommer frem, måske lettere kan komme i den heftige diskussion, der kan forårsage ulovlige strejker. Skal det så bedømmes efter den gamle mentalitet? Skal der ikke være muligheder for, at også det nye, der vokser op inden for industrien, skal have en hæderlig chance for at komme til at virke, uden at man skal have det dér gammeldags, at lige så snart der sker noget inden for en virksomhed og folk er irriterede og går, så er der tale